

Новата сензация в криминалната литература

КЕРИ УИЛКИНСЪН

НАКАЗАТЕЛЕН ПАТРУЛ

Над 300 000 продадени екземпляра в Англия

АНГЛИЙСКИ
КРИМИНАЛЕН
БЕСТСЕЛЪР

ИЗДАТЕЛСТВО
ера
PUBLISHING

КЕРИ УИЛКИНСЪН НАКАЗАТЕЛЕН ПАТРУЛ

Vigilante

Copyright © 2013 by Kerry Wilkinson

All rights reserved

© Юлия Чернева, превод от английски

© Димитър Стоянов – Димѝ, худ. оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2013

ISBN 978-954-389-265-5

ЕРА

Пролог

Мъжът нарочно беше обул черни маратонки с меки подметки и бе изровил стар черен анцуг и морскосиня тениска. В гардероба му нямаше богат избор, но поне имаше достатъчно черни дрехи. Освен това беше благодарен на необичайното за сезона сухо време. Нямаше дебело яке, но дори да имаше, якето би го открявало.

Той бързо беше установил, че да следиш някого, не е така лесно, както изглежда в телевизионните филми. Нито това, че за да върши работата си, беше определил часове само през нощта. Черното облекло улесняваше нещата и фактът, че кметството не си правеше труда да поправи уличните лампи, беше божи дар. Отначало той беше пренебрегнал маратонките. Сега това му се струваше глупаво, ала с тях не само че стъпваше безшумно, от което се нуждаеше, но те му осигуряваха и предимство, ако се наложеше да бяга. През последните месеци мъжът бе положил специални усилия, за да се приведе във форма. На неговите години нямаше да стане атлет, но успя да отслабне няколко килограма, да прибере корема и да натрупа малко мускулна маса на раменете и ръцете си. Свободният достъп до фитнес залата беше помогнал и той стана и по-бърз. Започваше с тичане всяко занимание. Не се нуждаеше от издръжливост, а от бързина. Знаеше, че ако се стигне дотам, няма да преодолява разстояния, а просто трябва да се добере до безопасно място.

Няколкото тренировки също помогнаха, докато следеше произволно избрани хора по тъмно и се учеше да се прикрива. Не бързаше да си свърши работата. Най-важното беше да изчака удобна възможност и да не го хванат. Списъкът с мишените му нямаше да избяга и един по един той щеше да се справи с всичките.

Надяваше се, че тази нощ ще може да зачеркне първото име в списъка.

Погледна стотина метра по-нататък. Човекът, който му трябваше, все още беше с двама свои приятели, но изглежда, най-послед се сбогуваха. Докато мъжът правеше всичко възможно да избягва осветени места, тримата пред него стояха под улична лампа. Той виждаше как димът от цигарите им се вие нагоре във въздуха и чуваше слабите им гласове. Видя, че единият бръкна в джоба на джинсите си и бързо даде нещо на човека, когото следеше. Предаването беше бързо и уверено и нито единият от двамата не си направи труда да се огледа наоколо. И защо да се оглеждат? Те знаеха, че вероятността да бъдат заловени е минимална и дори да ги арестуват, скоро ще се върнат на улицата.

Човекът, който даде пратката, се ръкува с третия член на малката група, а после се обърна и тръгна към близката уличка. Дори от това разстояние преследвачът видя, че джинсите му са смъкнати ниско на гърба, а белъто му е дръпнато високо над тях. Мъжът в сенките поклати глава на безумната модна тенденция в момента.

Под лампата останаха само двама и той реши, че може малко да се приближи. Първата му стъпка беше предпазлива, но мъжът целенасочено се отправи към мишената. Спря на петдесет метра от нея и опря гръб в стена, потънала в тъмни сенки. Сега чуваше ясно гласовете на двамата. Местният им акцент дразнеше, говореха на американски жаргон, сякаш бяха родени през шейсетте години в Харлем.

Не го безпокоеше въпросът дали са бели или чернокожи. Той беше сляп за цветовете по отношение на расите, но младите бели мъже, които правеха нещастен живота на другите хора и мислеха, че живеят в гето, наистина го ядосваха. Той непрекъснато срещаше този тип младежи – онези, които слушаха рап музика и се смятаха за корави гангстери. Кретени.

Двамата излязоха от светлината на лампата и бързо тръгнаха към домовете си. Мъжът знаеше къде живеят и беше предположил, че може да се наложи да премахне и двамата едновременно. Не беше сигурен дали може да го направи на този етап, определено не и като първа задача, но знаеше, че има голяма вероятност скоро да се разделят и всеки да тръгне по пътя си.

Беше се подготвил.

Той се промъкваше след тях и внимаваше къде стъпва. На една от пробните си тренировки мъжът скоро беше открил, че въпросът не е само да остане невидим, а трябва да гледа и къде върви. Тъй като се спотайваше в мрака, той избягваше камъчетата по пътя си, които можеше да вдигнат шум, и бързаше след двата силуета, твърдо решен да не ги изпуска от очи. Те пресякоха улицата, както мъжът знаеше, че ще направят, и най-послед си стиснаха ръцете и си пожелаха лека нощ. Мъжът приклепна зад една кола и осъзна, че неволно е затаил дъх. Почувства как сърдечният му ритъм се ускорява. Знаеше, че само една-две минути го делят от момента, за който се беше подготвял от няколко месеца. Той плъзна ръка по джоба си и напипа ножа. Все още беше там и макар и през плата на дрехата си, усети, че острието е хладно, сякаш чака ръката му да стопли дръжката.

Вторият човек зави наляво и мина под арка, разделяща жилищните блокове в квартала. Сянката му излезе от светлината и потъна в нощта. Остана само мишената.

Набелязаната жертва се обърна и тръгна към дома си. Мъжът, който го следеше, знаеше, че трябва да пристъпи към действие в следващите петстотин метра. Той се изправи и забърза след мишената. Вече нямаше значение дали ще го види. Държеше ръката си в джоба, ускори крачка и се приближи на трийсет метра от човека, когото следеше от един час.

— Извинявай, друже... — каза мъжът, като внимаваше да говори тихо. В района имаше апартаменти и къщи и той не искаше да рискува някой да го чуе.

Мишената се обърна рязко. Очите му бяха широко отворени. Очевидно беше изненадан, че някой се е приближил толкова много до него, без да го чуе.

— Какво искаш... — успя да каже и отстъпи назад.

Сега между тях вече нямаше разстояние, мишената се ядоса, както би направил всеки, ако някой непознат се вмъкне толкова бързо в личното му пространство.

И после всичко свърши.

Мъжът светкавично извади ножа от джоба си и го заби в гърлото на набелязания. Предварителната подготовка отново го възнагради. Убиецът знаеше, че е важно да улучи място някъде около адамовата ябълка, за да предотврати издаването на звук. Жертвата сграбчи китката му, но това нямаше значение, защото хватката беше слаба. Нападателят извади ножа, когато чу клокочене в гърлото на ранения, и го наръга още два пъти в бърза последователност, този път целейки се в сърцето.

Не стана така чисто, както се беше надявал, но свърши работа. Мъртвата отрепка в краката му вече нямаше да продава наркотици или да извършва производни актове на насилие.

Убиецът се запита дали ще получи дължимата заслуга за такава положителна постъпка.

1.

Слънцето току-що бе започнало да изгрява, когато детектив сержант Джесика Даниъл слезе от паркирания си червен „Фиат Пунто“ от седемдесетте години и тръгна към тънката бяла палатка, опъната около местопрестъплението. По телефона ѝ бяха съобшили, че е открит труп, затова тя имаше представа какво да очаква. Като се вземе предвид районът Левъншулм в Манчестър, където бе намерен трупа̀т, това не беше и изненада. Младежите, които живееха там, прекарваха голяма част от свободното си време в откриване на нови и изобретателни начини да нараняват или себе си, или някой друг, който изглежда малко по-различно от тях.

Но рядко стигаха толкова далеч, че да убиват.

Още беше тъмно, когато ѝ се обади да отиде да огледа тялото. Джесика беше детектив сержант и това означаваше, че ѝ се обаждаха само когато се е случило нещо сериозно. През последната година и нещо тя не спеше редовно и спокойно, а в редките случаи, когато заспиваше дълбоко, винаги се случваше така, че откриваха някой нещастник, наръган с нож.

Джесика стигна до палатката и видя криминалист с бял хартиен костюм, който излизаше оттам. Екипът очевидно беше пристигнал бързо тази сутрин, въпреки че в отдела им постоянно не достигаха хора и разчитаха на доброволци, за да смогват с отговорностите на манчестърската полиция.

Тя забеляза познато лице близо до задната страна на палатката и отиде при детектив инспектор Джек Коул.

— Не е ли раничко за всичко това, а? — попита Джесика. Детектив Коул повдигна рамене. — Влиза ли вътре? — кимна тя към палатката.

— Да, прекарах около две минути, преди да дойдат криминалистите.

Детектив инспектор Коул беше прекият шеф на Джесика. Двата бяха повишени почти по едно и също време преди две години. Той беше произведен от детектив сержант в детектив инспектор, а тя – от полицаи следовател в сегашния си ранг на детектив сержант. Коул беше известен в участъка с нежеланието си да цапа ръцете си и предпочиташе да работи на бюрото си. Някои го възприемаха като нещо отрицателно, както и Джесика отначало, докато не осъзна, че това ѝ дава възможност да се задълбочи в разследванията. Въпреки всичко Коул беше лоялен и един от хората в участъка, на когото Джесика имаше най-голямо доверие, макар че не знаеше много за него.

Джесика беше на трийсет и няколко, но петнайсетте години между нея и Коул бяха голяма разлика. Тя все още живееше в апартамент, имаше малко спестявания и приемаше живота такъв, какъвто е, докато той беше улегнал семеен мъж с две деца и съпруга, която явно обожаваше. Коул обаче държеше тази страна от живота си напълно отделно от професионалната си кариера. Джесика не познаваше съпругата, нито децата му и доколкото ѝ беше известно, никой друг в участъка не ги беше виждал. Коул беше обикновен, непретенциозен човек, когото никой не би загледал, ако не знае, че е детектив.

Джесика кимна и заобиколи палатката. Бялата материя беше опасана със стандартна полицейска лента за местопрестъпление. Наблизо бяха паркирани полицейски коли, скрити от погледите на случайни минавачи. Две униформени ченгета се мотаеха около колите. Утрото беше започнало да просветлява и хората излизаха от къщите и апартаментите си, за да видят какво става. Джесика забеляза двама тийнейджъри с училищни униформи на отсрещната страна на улицата. Новата учебна година беше започнала едва преди няколко дни и макар да беше рано сутринта, не бе изненадващо да

се видят хлапета по това време. По-големият шок беше училищната униформа, тъй като кварталът, в който бе намерен трупът, не предлагаше добри условия на живот и си беше постижение да накараш децата си да ходят на училище, камо ли да носят униформи.

Джесика не им обърна внимание и се насочи към входа на палатката.

Работата на криминалистите беше да описват всички подозрителни произшествия. Внимателно изнасяха труповете от мястото на убийството, правеха снимки и измерваха и записваха всичко. Проверяваха за отпечатъци, кръв или косми, които може би са оставени от извършителя. Работата им беше много специализирана и екипът не обичаше някой да стъпва на местопрестъпленията.

На мястото работеха двама души, Джесика познаваше и двамата. Не знаеше имената им, но често ги виждаше поради естеството на професиите им, които се застъпваха. Някои се доближаваха повече от други, но детайлите около труповете никога не бяха привличали Джесика. Макар да смяташе, че местопрестъпленията понякога помагат за проясняването на мислите ѝ, тя предпочиташе да прочете доклада, отколкото да види с очите си кървавите подробности.

– Може ли да огледам? – попита Джесика.

– Предпочитам да не го правите. – Човекът с белия костюм, който стоеше до входа на палатката, беше жена, няколко години по-голяма от Джесика.

– Няма да пипам нищо. Ако светлината е достатъчно силна, няма дори да влизам навътре.

Взаимоотношенията между екипите бяха напрегнати. Джесика имаше право да влезе, ако иска, но ако замърсеше местопрестъплението, нещата щяха да станат сериозни. Това означаваше, че детективите и другите полицаи, колкото и да бяха висши, често отстъпваха пред настояванията на криминалистите.

Жената я погледна, а после се обърна, наведе се и надникна в палатката. Джесика беше установила, че в подобни ситуации е по-вероятно да получиш онова, което искаш, ако помолиш учтиво.

Жената с белия костюм се изправи и я погледна.

– Добре. Но стойте тук. – Тя посочи входа на палатката и надигна платното.

Джесика кимна и влезе.

Вътре имаше прожектор, който осветяваше трупа, но през тънките стени на палатката вече проникваше и слаба слънчева светлина. Джесика лесно видя всичко, което ѝ трябваше. На тротоара лежеше по лице мъртвото тяло на млад мъж. Краката му не бяха прегънати, но едната му ръка беше вдигната към гърлото, а другата – отпусната до торса. Носеше джинси и черно горнище на анцуг. Въпреки че връхната му дреха беше черна, Джесика ясно видя едно още по-тъмно петно на гърдите му, същото като тъмночервения кръг на земята. В гърлото му имаше дълбока рана, където беше наръган, а в гърдите му се виждаше и друга дупка. Две, може би три рани от нож и мъртва жертва.

Джесика отстъпи назад и благодари на жената.

– Открихте ли нещо? – попита я.

Жената повдигна рамене и се усмихна.

– Храните някаква надежда, а?

– Никога не се знае.

– Имаше нещо под два от ноктите на ръката, която виждате вдигната. Може би е сграбчил нападателя. Има и други дребни неща, но ще ни трябват няколко дни да ги анализираме. Обаче лесно ще го идентифицираме. Лицето му е чисто и не е валиял дъжд, който да замърси местопрестъплението. Намерихме в джоба му и това. – Тя извади две запечатани найлонови пликчета. В едното имаше по-малко пликче, съдържащо нещо като канабис, а в другото – платнен порт-

фейл. – В портфейла има лична карта – добави жената. – Искате ли да знаете името му?

– Знам кой е – отвърна Джесика. Жената придоби леко озадачен вид, затова Джесика продължи: – Предполагам, че деветдесет и пет от манчестърските полицаи ще познаят това ангелско лице.

Крейг Милър беше добре известен на местната полиция. Въпреки че Джесика не беше имала удоволствието да го арестува лично, повечето местни ченгета веднага биха познали лицето му. Джесика не знаеше точната му възраст, но беше сигурна, че Крейг Милър е на двайсет и няколко години. Предполагаше, че той има криминално досие за притежание на наркотици, нанасяне на телесни повреди, нападения, пиянство и нарушаване на обществения ред. Ако провереше пълното му досие, тя беше убедена, че ще открие още закононарушения и вероятно няколко полицейски предупреждения или глоби на място.

Точно това го бяха хващали да прави.

Приятелите му несъмнено имаха подобни досиета и дължаха стотици лири неплатени глоби на съдилищата. Щом веднъж бъдеха повлечени в цикъла на престъпността, младите хора като Крейг Милър не можеха да спрат и свършваха или в затвора, или ако ядосат когото не трябва, мъртви на някоя улица. Джесика се запита кого ли е ядосал Крейг Милър. Може би беше продавал наркотици на чужда територия? Или се бе държал арогантно с някой по-висшестоящ от него в престъпната йерархия? Или вероятно беше умрял в глупав спор с приятел, който на другия ден нямаше да си спомня почти нищо?

Джесика се улови, че клати глава, докато се връщаше при детектив инспектор Коул. Той разгада изражението ѝ.

– Познаваш ли го? – попита. Главата му беше леко обърната настрана и тя не видя добре лицето му.

– Да, онзи хлапак Милър. И ти ли го позна?
– Не можах да си спомня името му, но лицето му ми беше познато.

– Какво мислиш? Извършителят не си е направил труда да вземе портфейла му, затова е било само нападение.

– Наркотици? Сбиване? Кой знае? Ако си сигурна за името, вероятно ще намерим адреса и ще разберем дали той е живял с някого, преди наоколо да плъзне слухът за убийството му. – Коул посочи зад гърба си и Джесика видя лица на прозорците на жилищния блок на улицата. Други хора минаваха на отсрещната страна, за да се опитат да зърнат нещо.

Джесика отвърна, че името е потвърдено от полицая, намерил портфейла.

– Кой е съобщил за трупа? – попита тя.

– Ако имаш двайсет кинта у себе си, на кого би заложила?

– Защо мислиш, че нямам двайсет кинта у себе си? Коул се усмихна.

– Ренолдс мисли, че му дължиш десет лири и че не носиш толкова пари на работа, за да не му ги върнеш.

Сержант Джейсън Ренолдс беше детективът, с когото Джесика делеше един кабинет. Тя се засмя.

– Сигурно се е обадил някой, който е разхождал кучето си.

– Бинго.

– Мисля, че се нуждаем от друг подход в разследването на такива престъпления. За в бъдеще нека предположим, че онзи, който е разхождал кучето си, е извършителят и си тръгва от местопрестъплението. Това е идеалното алиби.

Усмивката на Коул стана по-широка.

– Ще се обадя да попитам за адреса на жертвата. Сигурно е живял някъде тук.

Коул научи последния известен адрес на Крейг Милър, след като провери в тяхната база данни в „Лонгсайт“ за подробности. Беше апартамент наблизо, но никой не знаеше точно къде се намира и от сведенията не ставаше ясно дали убитият е живял сам или не. Според регистрите имаше и други на име Милър, свързани с адреса, но беше изненадващо, че никой от тях не фигурира в избирателните списъци. Джесика знаеше, че жителите на този район отбягват всичко, макар и бегло свързано с властите, и се съмняваше, че има точни данни кой с кого живее.

Тя пресече улицата и попита двамата тийнейджъри в училищни униформи къде е адресът. Не им каза номера на апартамента, попита само за блока. Те я насочиха в правилната посока, както Джесика се надяваше, без да се противят много, и тя и Коул тръгнаха да разберат кой всъщност е живял на адреса на жертвата.

Прекосиха улицата и минаха направо през алея, разделяща един жилищен блок от друг. Джесика си помисли, че целият район е доста потискащ, въпреки че слънцето вече грееше високо на небето. Кварталът беше смесица от двуетажни блокове от червени тухли и малки къщи. По-голямата част от района се управляваше от някаква строителна асоциация и навсякъде имаше табели с фирмената емблема и строги указания, че „Игрите с топка са забранени“. Джесика знаеше от различни репортажи във вестници и от слухове, които беше дочула, че макар да забранява игрите с топка, асоциацията не се тревожи за продажбата на дребно на наркотици и други закононарушения, стига да получава редовно наемите.

Всичко изглеждаше еднакво и малките все още незастроени парцели земя бяха обрасли с кална трева, а много огради и стени бяха издраскани с графити. Два-

мата продължиха да вървят и Джесика забеляза занемарена детска площадка на отсрещната страна на улицата. Тя видя две люлки, огънати около горната част на рамката, на която бяха окачени, и предположи, че и останалата част от оборудването е неизползваема и опустошена от вандали.

За полицаите беше лесно да обвиняват местните жители, че са съсипали квартала си, но Джесика знаеше, че е трудно да избягаш от бедността. Младежите се бореха да си намерят работа, скучаеха и се мотаеха с банди. А после, когато бяха достатъчно големи, за да имат свои деца, макар и някои от тях все още недотам зрели, цикълът се повтаряше отново. Дори ако искаш да се измъкнеш, трудно те оставят да постигнеш каквото желаеш. Такива места имаха лоша слава, тук беше лесно да бъдеш изоставен, когато става въпрос за финансиране на образование или нещо друго, което би спомогнало за социалната мобилност.

Не помагаше и фактът, че живееш в близост до престъпни отрепки, на които не им пука за никого освен за тях самите.

Джесика и Коул следваха указанията на тийнейджърите и скоро стигнаха до редицата апартаменти, които търсеха. Коул посочи, че тези на приземния етаж имат четни номера, затова те се качиха по стълбите на първия. Бетонният вход вонеше ужасно и Джесика отбягваше да погледне към сутерена, където стояха контейнерите, претъпкани с боклук. Стълбите ги доведоха до редица апартаменти с нечетни числа вляво, дървен парапет, опасващ цялата дължина на сградата вдясно, и каменен под. Първото, което Джесика забеляза, беше редица сателитни чинии, закрепени на парапета. От вратата на всяко жилище излизаха кабели и покриваха пътеката.

Двамата детективи си проправиха път до средата на редицата, докато стигнат до вратата, която търсеха.

Джесика почука и зачака. Вратата не беше много стабилна. Повечето модерни жилища имаха двойни врати и прозорци, но тези апартаменти бяха със старомодни дървени врати.

Джесика беше свикнала да работи с детектив Коул, въпреки че хладното му държане понякога я изнервяше. Когато станаха екип, той беше спокойният и разумният, а тя разговорливата. От една година Джесика се мъчеше да овладее тази инстинктивна реакция, но все още не беше успяла. В повечето случаи между двамата оставаше нещо неизказано и тя поемаше инициативата, когато трябваше да разпитват свидетели или заподозрени. Това не беше тактика, която бяха уговорили, а по-скоро нещо, което просто се случваше.

Никой не отвори и Джесика почука още веднъж, този път по-силно. Отвътре се чу глас, но тя не разбра думите. Тонът не беше дружелюбен. Вратата се откряна и на прага застана жена, облечена в розов халат. Имаше прошарена кестенява коса и се намръщи още преди Джесика да си е направила труда да покаже служебната си карта. Обитателката на апартамента завъртя очи и попита:

– Какво е направил този път, по дяволите?

2.

Изглеждаше съвсем правдоподобно да предположат, че жената е майката на Крейг, но Джесика зададе очевидния въпрос, за да бъде сигурна.

– Вие майката на Крейг Милър ли сте?

– Да. Влезте. Малко е рано за всичко това. Сега пък какво е направил?

Жената не беше в много добро настроение и явно скоро бе станала от леглото. Джесика предположи, че не за пръв път будят майката на Крейг, защото синът

й нарушава закона. Полицаяте обикновено се стараеха да успокоят хората, преди да им съобщят лоша новина. Най-малкото караха човека да седне. Често имаше специално обучен униформен, който да го прави. „Обучението“ всъщност се състоеше от един следобед, прекаран в ролева игра с психолог, който получаваше много повече пари от ченгето. В края на краищата, всички полицаи знаеха, че няма добър начин да съобщиш лоша новина и първото правило е да не се държиш като кретен, а да проявиш здрав разум.

– Боя се, че имам лоша новина за вас, госпожо Крейг. Жената завъртя очи и изруга.

– Не знам колко пъти да му казвам. Този път здравата е загазил. Писна ми. Не искам брат му да се замесва във всичките тези лайна. – Госпожа Милър кимна зад себе си, сякаш да посочи друг син, който се предполагаше, че е в някоя стая на апартамента. Той определено не се виждаше в коридора.

– Опасявам се, че синът ви е мъртъв, госпожо Милър. – Някой трябваше да разпознае официално трупа, но като се имаше предвид портфейлът с личната му карта и фактът, че Джесика го идентифицира, нямаше смисъл да карат горката жена да страда по-дълго.

Майката на Крейг поклати глава и отстъпи назад.

– Какво?

Джесика се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ.

– Опасявам се, че е мъртъв.

Жената прие новината изненадващо добре. Джесика усети, че госпожа Милър вероятно отдавна е имала едно наум, предвид дългия списък с престъпления на сина ѝ. Майката на Крейг се представи като Дениз Милър, покани ги в кухнята и им предложи да седнат около кръглата маса. Вътре апартаментът беше много добре поддържан. Коридорът беше чист и украсен с училищни снимки на Крейг и още едно момче. Кухнята

беше малка, но спретната като коридора. Масата беше в средата, а до две от стените имаше работни плотове. Освен вратата, през която бяха влезли, имаше друга, водеща към стая, която приличаше на дневна.

Дениз обясни, че другият ѝ син, Джейми, още спи. Бил завършил гимназия преди няколко месеца, но не искал да продължава да учи и не успял да си намери работа.

– Само не искам да тръгне по пътя на Крейг – добави майка му.

Жената се държеше така, сякаш не се беше случило нищо, и направи чай на тримата. Нито Джесика, нито Коул бяха казали, че искат чай, но Дениз им поднесе по чаша. Докато седеше и пиеше на малки глътки, тя попита детективите какво се е случило. Джесика обясни, че ще знаят със сигурност след няколко дни, но изглежда, синът ѝ е бил нападнат.

Дениз кимна, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

– Той не винаги е бил лош – настоя тя. – Но се събра с лоши хора в лош момент. Знаех някой от нещата, които правеше, но нали ми е син. Не можех да го изритам от дома. Той нямаше къде да отиде. Обеща ми, че няма да носи онова въщи, но не знам какви ги е вършил навън.

Джесика осъзна, че „онова“ може да означава много неща, но ѝ се стори, че в момента не си заслужава да разпитва за повече информация по този въпрос.

– Познавате ли някой, който би искал да му стори зло? – попита тя.

Жената изсумтя и трясна чашата си на масата.

– Боже. Вие ми кажете. Той излезе от затвора само преди няколко месеца. Нямах намерение да се замесвам в нищо, което правеше. Престанах да го моля за наем, защото не исках да имам никаква връзка с мястото, откъдето взимаше парите си.

Джесика не знаеше, че Крейг е бил в затвора до толкова скоро. Не се изненада, но имаше много варианти за безвъзмезден общественополезен труд като наказание, което налагаха на хора като него, за да не влизат в затвора.

– За какво беше там?

– За нападение или нещо подобно. Беше временно задържан. Накрая разследването не стигна до съда и го освободиха. Каза ми, че не го е направил, но той винаги казваше така.

– Знаете ли с кого е бил снощи?

– Не. И без това не помня имена. Имам две деца, едното от които вечно се забърква в неприятности, с баща, който отдавна си би камшика. Накрая всичко се слива в едно.

Джесика кимна. Госпожа Милър взе чашата ѝ, занесе я в умивалника и я изми. Джесика беше направила символичния жест да изпие една-две глътки от чая си.

– Джейми дали знае имена? – попита тя.

Дениз беше с гръб към тях, но Джесика забеляза, че се вцепени за миг, преди да се обърне.

– По-добре не го питайте.

– А вие бихте ли го попитали?

Госпожа Милър погледна Джесика в очите. Погледът ѝ казваше, че Джейми вероятно знае с кого е бил големият му брат, но майка му все още се надява, че той е невинен и незасегнат от неприятностите, в които непрекъснато се е забърквал Крейг.

– Ще го доведе. Може да го попитате.

Дениз излезе в коридора и двамата детективи я чуха, че чука на някаква врата, а после – два гласа, които говореха приглушено. След няколко минути тя се върна в кухнята. Синът ѝ вървеше след нея. Майка му беше казала, че Джейми е на шестнайсет, но момчето изглеждаше по-малко. Беше бледо, с нездрав цвят

на лицето и мършаво, само по боксерки. Прическата на кестенявата му коса явно трябваше да стърчи на кичури, но сега беше разрошена. Майка му сигурно му беше казала за брат му, защото в очите му имаше сълзи, макар че той очевидно полагаше усилия да ги преглътне.

Джейми се настани на стола, където допреди малко беше седяла майка му, а тя отиде в дневната. Джесика предположи, че Дениз не иска да чуе какво ще каже малкият ѝ син, но законът ги задължаваше да разпитват непълнолетни само в присъствието на някой от родителите или настойниците им. Детектив Коул осъзна проблема и отиде при госпожа Милър в дневната.

Край масата останаха само Джесика и Джейми.

– Ти ли си Джейми? – попита тя.

– Да. – Момчето не искаше да я погледне в очите и седеше с наведена глава.

– Бих искала да ти задам само един-два въпроса, ако нямаш нищо против.

– Нямам.

Коул и госпожа Милър се върнаха и той седна, но Дениз остана права на прага. Коул кимна на Джесика, за да ѝ даде знак, че е казал на майката защо трябва да се върне.

– И така, Джейми, всъщност искам да те питам две неща. Първо, познаваш ли някой, който би искал да стори зло на брат ти?

– Не. – Отговорът беше кратък и Джейми не откъсна очи от точката на масата, в която се беше втренчил.

– А знаеш ли с кого може да е излязъл снощи?

Джейми най-после вдигна глава и погледна майка си. И тя се беше вторачила в пода.

– Може би.

– Ако знаеш имена, може да ги проверим, в случай че не си сигурен. Никой няма да разбере, че сме ги чули от теб.

Джейми кимна бавно на себе си, докато преценяваше възможностите си за избор.

– Той обикновено се мотае с Кев и брат му Фил.

– Знаеш ли фамилните им имена или къде живеят?

– Райт. Кев и Фил Райт. Живеят в другия край на квартала. – Джейми не знаеше точния адрес, но им беше дал достатъчно информация, за да проучат братята. Ако бяха като Крейг, полицейските им досиета щяха да бъдат доста дебели.

Двамата детективи разполагаха с всичката информация, която им беше необходима засега. Джесика каза на Дениз, че може да уредят да дойде униформен полицай, ако иска. Госпожа Милър поклати глава и тя добави, че ще я помолят за официално разпознаване в близките дни. Дениз само повдигна рамене и Джесика ѝ даде визитната си картичка и телефонния си номер.

– Обадете ми се, ако искате да поговорим.

Джесика обикновено оставяше визитната си картичка по служебни причини, ако някой си спомни нещо, свързано със случая, който разследва. Сега обаче тя реши, че Дениз може би ще се нуждае от някого, с когото да поговори. Щяха да определят отговорник за връзките със семейството, както правеха при всяко убийство, но на Джесика наистина ѝ беше жал за нея.

– Горката жена – тихо каза Коул, когато излязоха от апартамента и тръгнаха надолу по стълбите. Джесика не отговори, но си мислеше същото. Крейг Милър очевидно беше проблемен младеж. Може и да беше донесъл много нещастие на хората, на които бе продавал наркотици, но определено най-много нещастие бе донесъл на майка си.

От друго обаждане до участъка стана ясно, че Кевин и Филип Райт наистина имат дълги криминални досиета като Крейг Милър. Джесика помоли полиция, с когото разговаряше, да ѝ прочете най-важните моменти от сблъсъците със закона на братята и на Крейг. Беше запомнила добре по-голямата част от досието му, но откри търговия с крадени стоки, за което не знаеше. Тя провери и защо Крейг е бил в затвора. Както каза майка му, той бил временно задържан по подозрение в нанасяне на тежка телесна повреда, но прокуратурата беше снела обвиненията, защото потенциалните свидетели не бяха съдействали и жертвата не бе пожелала да даде показания в съда. С човек с досие като на Крейг и по всяка вероятност известна фигура в квартала, не беше изненадващо, че хората отказват да съдействат на закона. Никой не искаше да го смятат за доносник, дори и лицето му да бе разбито.

Кевин и Филип имаха различни адреси, но и двамата живееха на няколкостотин метра от мястото, където беше открит трупът на Крейг Милър. Никой от тях не беше заподозрян, но те явно бяха последните хора, видели жив Крейг, и щяха за бъдат задържани и отведени в участъка за разпит.

Джесика и Коул се върнаха на мястото на убийството, където криминалистите, изглежда, привършваха работата си. Джесика и един униформен полицай отидоха с патрулна кола да арестуват Кевин, а Коул и друг униформен полицай заминаха да задържат Филип. Щяха да разпитат братята поотделно. Пътуването беше кратко. Джесика седеше на предната седалка, а униформеното ченге шофираше. Тя знаеше, че малкото му име е Джони, но не го познаваше лично.

Разговаряха за незначителни неща, докато Джони въртеше волана.